

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Τριμηνιαίο περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 20ο ΤΕΥΧΟΣ 87ο

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ἰδρυτής-Ἐκδότης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομος

Ἐπιμέλεια ὕλης

Πρωτ. Ἀθαν. Παπαδάκης
Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος

Ἱστοσελίδα

www.imelef.gr

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

Ἀριθμ. Λογ.: Τρ. Πειραιῶς
5270-046919-454

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου
Ἐγκύκλιος ἐπί τῇ Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου 3

Τοῦ Πρωτοπρ. Ἀθανασίου Παπαδάκη
Ἡ σύγχρονη μεμψιμοιρία 5

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου
Μήνυμα ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους 2025-2026 3

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου
Ἡ Παναγία στή συνείδηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ 9

Τοῦ Αἰμίλιου Δημ. Μαυρουδῆ
Οἱ Ἕλληνες Μικρασιάτες πρόσφυγες στό Παλαιοχώρι
καί ἡ συγκρότηση τῆς ἐνορίας τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ 11

Τῶν Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου & Χρήστου Ἀποστολίδη
Ἀπό τό ἄρχεῖον Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως Σωφρονίου 14

Τοῦ Ἀριστείδη Χρ. Μεντίζη
Βυζαντινή Μονή Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτου 16

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. π. Ἱερωνύμου Μάγγαλου 18

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου
Ἐπικήδειος Λόγος κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ
Ἀρχιμ. π. Ἱερωνύμου Μάγγαλου 19

Χρονικά 21

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἱερός Ναός Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡρακλείτης,
φωτογραφία τοῦ Ζάχου Μιλωνᾶ
Εἰκόνα ὀπισθοφύλλου: Ἱερός Ναός Ἁγίας Μαγδαληνῆς Δωμάτια

Ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες

Καὶ πάλι ἡ Χάρη τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ μᾶς ἔφερε στὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἑορτὴ χαρμόσυνη καὶ κοσμαγάπητη, ἡ ὁποία τιμᾶται σέ κάθε Ὁρθόδοξη ἐνορία, εἴτε μικρὴ, εἴτε μεγάλη. Μάλιστα εἶναι τόσο ἐμφανὴς καὶ τόσο πανηγυρικός ὁ χαρακτήρας τῆς ἑορτῆς, ὥστε μερικοὶ ἐνθουσιώδεις τιμητές της ὀνόμασαν τὴν ἑορτὴ μας αὐτὴ στὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ ὡς τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Πιστεύουμε ὅμως ὅτι τὸ ἀναμφισβήτητο μεγαλεῖο καὶ τὴν λαμπρότητά της τὰ ὀφείλει ἡ σημερινὴ ἑορτὴ στό ἐορταζόμενο καὶ τιμώμενο Πρόσωπο.

Δηλαδή στὴν Παναγία μας, τὴν ὁποῖαν ὅλοι μας, ἀνάλογα μὲ τὴν πίστη του ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται ὡς τὸ κυριότερο Πρόσωπο μεταφυσικῆς, θά λέγαμε καὶ ὑπερκόσμιας ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης μετὰ τὸν Θεόν. Γιὰ πολλοὺς μάλιστα χριστιανούς ἡ Παναγία ἔχει ἀντικαταστήσει αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπο τῆς μάνας! Μάλιστα! Μητέρα ἀγαπημένη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ Μητέρα ἀγαπημένη τοῦ κάθε πιστοῦ χριστιανοῦ.

Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, παρά τις καταπληκτικὲς πράγματι προόδους καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Τεχνολογίας, οἱ ὁποῖες τόσες ἀνέσεις καὶ τόσες διευκολύνσεις τοῦ ἔχουν προσφέρει, ἔρχονται

στιγμές δύσκολες, πού νιώθει αδύνατος, άβοήθητος. Σέ τέτοιο σημείο μάλιστα ψυχικής άδυναμίας και κατάπτωσης, πού αναγκάζεται νά καταφεύγει άπελπισμένος σέ μέσα τεχνητά, ύλικά, προκειμένου νά ήρεμήσει τήν ταραγμένη ψυχή του. Ποϋ νά φανταζόταν κανείς σέ μία τόσο προνομιούχα εποχή, προνομιούχα σέ έπιστημονικά και τεχνολογικά θαυμαστά έπιτεύγματα, ότι ή σχετική παγκόσμια βιομηχανία θά παρήγαγε έτησίως τόνους ήρεμιστικά, χημικά προϊόντα πρός χάριν τών ανήσυχων ανθρώπων.

Τί ύποδηλώνει ή θλιβερή αυτή κατάσταση; Ότι ή καταφυγή ή όλόψυ-

χη ή μεταφυσική, πού προαναφέραμε, στόν Θεό τόν Δημιουργό και Προνοητή μας, ή καταφυγή στόν Σωτήρα και Λυτρωτή μας Ίησοϋν Χριστόν και στήν Παναγία Μητέρα Του είναι ή καλύτερη, ή πιό σωστή, άποδεδειγμένη λύση. Είχε έπομένως άπόλυτο δίκιο ό έμπνευσμένος και πονεμένος συγχρόνως ποιητής τοϋ ωραίου ύμνου πού ψάλαμε τίς ήμέρες τοϋ Δεκαπενταγούστου, ό όποϊος άπαντοϋσε μέ σιγουριά, πολύ θετικά εκ πείρας, στό έναγώνιο έρώτημα τοϋ τραυματισμένου ψυχικά ανθρώπου τής έποχής μας: ποϋ νά πάω, ποϋ νά καταφύγω, ποϋ νά βρω σωτηρία; Ποϋ άλλου; Και ή άπάντηση: Σέ σένα Παναγία μας «Πρός τίνα καταφύγω άλλην Άγνή; πῃ προσδράμω λοιπόν και σωθήσομαι; πῃ πορευθῶ; ποίαν δέ έφεύρω καταφυγήν; ποίαν θερμήν αντίληψιν; ποϊον έν ταϊς θλίψεσι βοηθόν; Είς σέ μόνην έλπίζω, είς σέ μόνην καυχῶμαι, και επί σέ θαρρῶν κατέφυγον».

Είθε, άγαπητοί άδελφοί, είθε αυτήν τήν σωτήρια λύση νά υιοθετήσουμε όλοι μας: στίς δυσκολίες και τίς θλίψεις μας νά καταφεύγουμε μέ έμπιστοσύνη στήν κοινή μας Μητέρα, τήν Παναγία μας. Άμήν

ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΟΣΚΕΠΑΣΤΑ

Διάπυρος εϋχέτης σας

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑ

Υπό του Πρωτ/ρου
Άθανασίου Παπαδάκη
Γενικού Αρχιερατικού Έπιτρόπου

Ἐπειδὴ εἶναι νωπὰ ἀκόμη τὰ ἐορταστικὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν λάβει χώρα στὸν τόπο μας μὲ τὴ συμπλήρωση τῶν ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τὸν ξεριζωμὸ τῶν γονέων μας ἀπὸ τὶς προαιώνιες ἐστίες τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Θράκης καὶ ἐπειδὴ ξαναζωντάνεψαν στὴ μνήμη μας οἱ ζοφερὲς ἐκεῖνες εἰκόνες τῆς ἐλεύσεως τῶν προσφύγων στὴν μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα καὶ τῆς σταδιακῆς ἀποκαταστάσεώς των, ἐπιθυμοῦμε νὰ παρουσιάσουμε τὶς εἰκόνες τοῦ χθὲς μὲ ἐκεῖνες τὶς εἰκόνες τοῦ σήμερα μὲ ἑμᾶς.

Οἱ περισσότεροι μέλη πολυμελῶν οἰκογενειῶν. Δίχως μηχανικὲς ὑποστηρίξεις. Δίχως τὴν πολυτέλεια τῶν σημερινῶν σύγχρονων κατοικιῶν. Δίχως τὴν εὐχέρεια καλλιεργειῶν, ὅπως σήμερα. Δίχως τὴν ἀφθονία τῶν καταστημάτων, οἰουδήποτε εἴδους. Δίχως τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῆς κατ' οἶκον ὑδρεύσεως. Δίχως τὰ σύγχρονα γεωργικὰ μηχανήματα. Δίχως ἰατρικὴ περίθαλψη καὶ νοσοκομεῖα. Δίχως συντάξεις καὶ οἰκονομικὴ εὐμάρεια. Δίχως συκοινωνίες καὶ ἐπικοινωνίες. Δίχως ὀδι-

κὲς προσβάσεις. Δίχως μισθοὺς καὶ ἄνεση διαβίωσης, ὅπως τώρα. Δίχως ρουχισμὸ καὶ ὑπόδηση. Καὶ τὸ κυριότερο δίχως ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἡρεμία.

Ἡ δίνη τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου; Ἡ συμφορὰ τοῦ Ἐθνικοῦ διχασμοῦ; Οἱ μετατοπίσεις ὀλόκληρων πληθυσμῶν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο; Ἡ τέλος ἢ ἀπογύμνωσις ὀρεινῶν περιοχῶν μὲ τὴν ἐγκατάλειψη ἀπροσμέτρητων χωριῶν ὕστερα ἀπὸ ὀλοκληρωτικὲς καταστροφὲς μὲ γερμανικὲς, βουλγαρικὲς καὶ ἐμφύλιες, δυστυχῶς, κατοχὲς, δυσπραγίες καὶ ἐξαπονδρισμοί;

Καὶ ὅμως μετὰ ἀπὸ τόσα ἀρνητικὰ στοιχεῖα ποὺ περιγράψαμε οἱ πατέρες μας ὀπλισμένοι μὲ ἐκεῖνες τὶς ὑπέροχες ἀρετὲς τους ἐξεδήλωναν τὴν ὑπομονή, τὴν ἀγάπη, τὴν αὐτάρκεια, τὸν πόθο γιὰ συνέχιση τῆς ζωῆς τους δίχως μεμψιμοιρίες, κατακραυγὲς, κατάρεις καὶ ἀπογοήτευση. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς οἰκογένειες ἀνεδείχθησαν οἱ μεγαλύτερες μορφὲς στὴ σύγχρονη ἱστορία μας, οἱ ὁποῖες ἤξεραν πῶς βγαίνει τὸ ψωμί. Καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὰ τὸ κυριότερο, ἦταν προσκολλη-

μένοι στην εκκλησία, τὰ μυστήριά της, τὶς τελετές της, τὰ πανηγύρια της.

Καὶ ὅταν τὸ ἔθνος βρέθηκε στὴ δίνη πολεμικῶν συγκρούσεων τότε αὐτὲς οἱ οἰκογένειες τῶν (πενομένων Ἑλλήνων) ἀνέδειξαν λέοντες, ἥρωες καὶ ἡρωίδες, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν τὴν νεώτερη ἱστορία τῆς πατρίδος μας.

Ἐρχόμεθα στὴ σύγχρονη, ἄκαπνη ἐποχὴ πού ζοῦμε καὶ τονίζω τὸ ἄκαπνη, διότι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἔχουμε 85 χρόνια χωρὶς πόλεμο. Στὴν ὀλιγάρχεια τῶν πατέρων μας βλέπαμε τὴν ἐκτίμηση, τὴν πίστη, τὴν εὐτυχία, τὴν ἀρμονικὴ συνύπαρξη καὶ γενικὰ μιὰ ροὴ τοῦ βίου, ἢ ὁποῖα καὶ μᾶς ἐνέπνεε.

Σήμερα εἶναι ὅλα ἀλλαγμένα καὶ μεταλλαγμένα, ὁ τρόπος ζωῆς, τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἀφθονία ἀγαθῶν, ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας καὶ συγκοινωνίας καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ πού μᾶς προσφέρει τὸ λεγόμενο κοινωνικὸ κράτος καὶ ὁ πολυμερὴς πολιτισμός.

Ὅμως δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς. Τὰ παιδιά μας δὲν ἔχουν ροζιασμένα χέρια σὰν τὰ δικά μας, τὰ ἀκροδάχτυλά τους μονάχα ἔχουν πάθει κόπωση ἀπὸ τὴν κατάχρηση τοῦ κινητοῦ. Δὲν ἀγαποῦν τὸ χῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔρχεται ἡ ζωὴ, δὲν ἀγαποῦν τὰ λουλούδια, τὰ δένδρα, τὰ φρούτα, δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὶς ἐποχὲς καὶ κοντὰ στὴ ἀλλοτρίωση αὐτὴ ἐπῆλθε καὶ ἡ πνευματικὴ ἀλλοτρίωση. Ἀποστασιοποίηση καὶ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τὶς ἀκολουθίες καὶ τὰ μυστήρια της, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὶς Ἐθνικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες. Δὲν θέλουν στράτευμα, δὲν ἀρέσκονται στὴν ἔννοια τῆς πατρίδος, δὲν θέλουν φραγμοὺς στὴν ἠθικὴ, δὲν θέλουν φρένο στὴν ὁποιαδήποτε θεμιτὴ καὶ ἀθέμιτη ἐπιθυμία τους, δὲν εἶναι εὐτυχισμένα.

Τί φταίει;

Ἐμεῖς, ἐμεῖς πού ὁ συνεκτικὸς θεσμὸς τῆς οἰκογένειας χαλάρωσε. Ἐμεῖς πού δὲ θυμίζουμε στὰ παιδιά μας τὸ πῶς μεγαλώσαμε. Ἐμεῖς πού τοὺς δημιουργοῦμε τὴν ἐντύπωση πῶς στὴ ζωὴ εἶναι ὅλα καλὰ καὶ εὐκόλα. Ἐμεῖς πού νομίζουμε πῶς τὸ μέγάλωμα τοῦ παιδιοῦ ἀρκεῖται στὸ ντύσιμο, στὸ φαγητό, στὸ χαρτζιλίκι. Ἐμεῖς πού ἐξακολουθοῦμε νὰ δουλεύουμε στὸ χωράφι, στὸν κῆπο, στὸ ἐργαστήρι καὶ ὅπου ἄλλοῦ καὶ τὰ παιδιά μας γιὰ νὰ μὴ κουραστοῦν εἶναι ἀπλοὶ θεατὲς ἢ μᾶλλον ἀπόντα.

Ἄς συνέλθουμε ἀπὸ τὸ λήθαργο, ὁ ὁποῖος μᾶς διακατέχει, ἄς ἀναλογισθοῦμε τὰ παιδιά μας μὲ τὴ δική μας συμπεριφορὰ καὶ ἀφοῦ ἀνασκουμπωθεῖ ὁ κάθε γονιὸς, ἄς ἀναλάβει τὸ ἔργο τῆς ἀφύπνισης καὶ τῆς παιδείας στὴν οἰκογένειά του γιὰ νὰ θυμίσει, πῶς αὐτὰ τὰ ἔτοιμα πού τώρα ἀπολαμβάνουν ἔγιναν μὲ μεγάλη πίστη, μὲ πολὺ κόπο καὶ μὲ θυσίες.

Ἄς συνέλθουμε ἀπὸ τὴν νάρκη καὶ τὸ λήθαργο πού μᾶς διακατέχει, ἄς ἀναλογισθοῦμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς μεγαλώσαμε καὶ ἄς ἀνασκουμπωθοῦμε ὁ κάθε γονιὸς μετὰ ἀπὸ ἀφύπνιση γιὰ τὸ ποῦ ὀδεύουμε καὶ σὲ τί γκρεμοὺς ὠθεῖται ἡ ἀνεργία, ἢ ἀπαίδευτη καὶ στερημένη ἰδανικῶν νεολαία μας, ἄς φέρουμε στὴ μνήμη μας ἐποχὲς πού δὲν ὑπῆρχε κρατικὴ παιδεία, ἀλλὰ καθαρὰ οἰκογενειακὴ καὶ ἄς ἀναλάβουμε τὰ ἰνία τῆς κατ' οἶκον παιδείας γιὰ νὰ περισώσουμε ὅσο μποροῦμε ἀπ' τὶς φοβερὲς καταγίδες πού περιζώνουν τὰ νιάτα μας, αὐτὰ τὰ σπλάχνα μας πού μὲ τόσο κόπο καὶ ἀγωνία ἀνατρέφουμε.

Μήνυμα ἐπί τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους 2025-2026

Πρὸς

Τοὺς μαθητὲς καὶ τίς μαθήτριες τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσωστού Ἐπαρχίας

Ἀγαπητοὶ μας μαθητὲς καὶ μαθήτριες τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας

Ὁ καθιερωμένος Ἀγιασμός μέ τήν ἔναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους μᾶς δίνει τήν πολῦτιμη εὐκαιρία νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί σας. Καί μαζί μέ τίς πατρικές μας εὐχές νά σᾶς ποῦμε καί μερικές σκέψεις μας. Σκέψεις καί προβληματισμούς τοῦ ἐπί κεφαλῆς τοῦ χριστιανικοῦ ποιμνίου αὐτοῦ τοῦ ιστορικοῦ καί εὐλογημένου τόπου, στό ὁποῖο ποιῆμιον ἀνήκετε καί ἐσεῖς.

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Θά ἤθελα νά στρέψω γιά λίγο τήν προσοχή σας σέ αὐτήν τήν ἀρχική, τήν προοιμιακή καί θρησκευτική πράξη τῆς καινούργιας σχολικῆς χρονιάς. Ἐννοῶ τήν τέλεση τοῦ Ἀγιασμοῦ, τήν παρουσία στά σχολεῖα τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἱερέων καί ἀρχιερέων. Ὅλα αὐτά δέν εἶναι ἄνευ σημασίας. Δέν ὑποδηλώνει ὁ ἀγιασμός μόνο τόν ἐπίσημο θεσμικό ρόλο τῆς θρησκείας, τόν ἀναγνωρισμένο ἀπό τήν Πολιτεία. Ὁ ἀγιασμός τῆς νέας σχολικῆς περιόδου ἀπό τους θρησκευτικούς λειτουργούς, ἡ ἐπίκληση τῆς θεϊκῆς βοήθειας, ἡ ἀνάμνηση τῆς εὐαγγελικῆς ιστορίας τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, δώδεκα ἐτῶν ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, ὅλα αὐτά πού συνιστοῦν τήν ἀπλή θρησκευτική τελετή, πού ἔγινε μπροστά στά μάτια σας, θέλουν κάτι το οὐσιαστικό νά τονίσουν σέ μικροὺς καί μεγάλους. Νά ἐπαναλάβουν τό μήνυμα: χωρὶς τή θρησκεία, χωρὶς

τήν πίστη δέν πρόκειται, ὅσες φιλότιμες προσπάθειες καί ἄν καταβάλετε, νά ὀλοκληρώσετε μέ ἐπιτυχία τό ἔργο σας. Ἰδίως τό ἐκ φύσεως δύσκολο καί πολύπονο ἔργο τῆς ἐκπαίδευσης. Κάτι εἶχαν ἀντιληφθεῖ καί οἱ πρόγονοί μας πρό Χριστοῦ, ὅταν ἔλεγαν κάτι παραπλήσιο καί κακολογοῦσαν τήν παιδεία ἐκείνη, πού θά ἦταν χωρισμένη, ἀποκομμένη ἀπό στόχους ἠθικῆς φύσεως. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἦσαν πολὺ κατηγορηματικοί στίς σχετικές ἀπόψεις, ὅταν διεκήρυτταν μέ τό στόμα τοῦ Πλάτωνος: «Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καί τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

Ἐπομένως, ἀγαπητά μας παιδιά, ἡ καθιερωμένη τελετή τοῦ Ἀγιασμοῦ ἔχει βαθύτερη, συμβολική σημασία καί ἔννοια: Θέλει ἀκόμη μία φορά νά στείλει τό μήνυμα, ὅτι μόνο τότε το σπουδαῖο ἔργο πού ἀρχίζετε πάλι, νά ἀποκτήσετε χρήσιμες γνώσεις, νά σπουδάσετε, νά κατακτήσετε τήν ἐπιστήμη τότε θά εἶναι πλήρες, ὀλοκληρωμένο, ὅταν στίς φιλότιμες προσπάθειές σας ἔχετε ταπεινά ἐπικαλεσθεῖ καί τή βοήθεια τῆς θρησκείας μας, τήν Ἀγάπη καί τό Ἔλεος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐχομαι το μήνυμα αὐτό νά τό ἔχετε ὅλο σας ἐνστερνισθεῖ γιά νά ἔχετε σίγουρη τήν ἐπιτυχία στοὺς ωραίους νεανικούς στόχους σας.

Παντοτινὸς εὐχέτης σας
† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Μέσα σέ ένα κλίμα άνεκκάλητης χαράς καί πνευματικῆς εὐφροσύνης καί πάντα μέσα στίς διαχρονικά καταξιωμένες ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός γιορτάζει τήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅπως εὔστοχα τό ὄνόμασε ὁ Φώτης Κόντογλου. Καί δικαιολογημένα, γιατί ἡ Παναγία ὑπῆρξε γιά τούς Ἕλληνες «ἡ προστασία ἡ ἀκαταίσχυντος», «ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός», «ὁ πύρινος στῦλος», πού ὀδήγησε τό Γένος μας στό δρόμο τοῦ θριάμβου καί τῆς δόξης, ἡ Μάνα τῆς Ρωμοσύνης, πού συνοδοιπόρησε μαζί του στή διαδρομή τῶν αἰῶνων.

Ὀλόκληρος ὁ ἰστός τῆς Ρωμοσύνης ἔχει ὑφανθεῖ γύρω ἀπό τή σκέπη τῆς Θεοτόκου. Γιαυτό ὁ εὐσεβῆς λαός μας ἔχει ἰδιαιτέρη εὐλάβεια στήν Κυρά τῶν Ἀγγέλων, πού ἐκφράζεται μέ τήν αὐθόρμητη ἐπικλήσή της στήν ὥρα τοῦ κινδύνου, ἀλλά καί μέ τήν καλλιεπῆ ὑμνολογία καί τήν πλούσια εἰκονογραφία.

Ὁ Ἑλληνικός λαός εἶδε πάντοτε μέ σεβασμό τή γαλήνια καί πονεμένη μορφή τῆς Παναγίας καί τό ὑπερύμνητο πρόσωπό της βρίσκεται βαθύτατα ριζωμένο στήν ἔθνική καί πνευματική του παράδοση. Ἡ τιμή τῶν Ἑλλήνων στή Θεοτόκο εἶναι πάντα συνυφασμένη μέ τήν ἔθνική του ὑπαρξη. Σ' αὐτήν ἐκφράζουν στή διαδρομή τοῦ χρόνου τίς δοκιμασίες καί τίς πικρίες, τήν καρτερία καί τήν ἐλπίδα.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ Παναγία τοῦ Γένους πού ἔγινε ὕμνος, δύναμη τῆς φυλῆς καί ἐλπίδα. Ἱστορία καί ἀγώνας στίς κρίσιμες ὥρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅταν ὡς Ἔθνος περνούσαμε ἀπό τήν τροχιά τῶν δακρύων καί τοῦ

πόνου σ' αὐτήν καταφεύγαμε. Αὐτή φώτιζε τή νύχτα τῆς ἀγρύπνιας του, ὅπως θά ἔλεγε ὁ Κάλβος.

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου
Καθηγητοῦ Α.Π.Θ

Δέν ὑπάρχει πολιτεία καί χωριό, στήν Ἑλλάδα χωρίς ναοστό ὄνομά της. Στίς ἑκατό ἐκκλησίες οἱ ὀγδόντα εἶναι ἀφι-

ρωμένες στή χάρη της. Ἀπό τήν Κύπρο μέχρι τή μαρτυρική Βόρειο Ἡπειρο καί ἀπό τή Θράκη μέχρι τήν Κρήτη χιλιάδες ναοί καί μοναστήρια στό ὄνομά της διαδηλώνουν τή βαθειά πίστη τοῦ Ἑλληνα, σ' αὐτήν πού στάθηκε γ' αὐτόν τόν τόπο «ἡ Μεγαλόχαρη», «ἡ Παντάνασσα», «ἡ Παρηγορήτρια», «ἡ Λαοδηγήτρια», «ἡ Σώτειρα», «ἡ θεία Σκέπη».

Ἄπειρες οἱ εὐλαβικές ὀνομασίες πού ἀπέδωσε ὁ ἑλληνικός λαός στή Θεοτόκο. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: Ἄνθος τό Ἀμάραντο, Παναγία ἡ Ἀμόλυνη, ἡ Γλυκοφιλοῦσα, ἡ Ἐλεοῦσα, ἡ Γοργοεπήκοος, ἡ Δακρυροοῦσα, ἡ Ἐγγυήτρια, ἡ Θαλασσομάχισσα, ἡ Κοσμοσώτειρα, ἡ Θεοσκεποῦσα, ἡ Ζωοδότρα, ἡ Χρυσομαλοῦσα, ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ἡ Κιβωτός, ἡ Κεχαριτωμένη, ἡ Παναγία ἡ μεγάλη, ἡ Βασίλισσα Οὐρανοῦ καί Γῆς, ἡ γιάτρισσα, ἡ Βλέπουσα, ἡ Δεομένη, ἡ Διακονοῦσα, ἡ Ἡλιόκαλη, ἡ Ψυχοσώστρα, ἡ Χρυσουγή, ἡ Καθαρωτάτη Καρδιά κ.ἄ.

Ἀπό τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος κέρδισε τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μέ την Γ' Οἰκουμενική Σύνοδο (431), στήν ὁποία καθιερώθηκε ὁ δογματικός ὅρος Θεοτόκος, ἐμφανίστηκαν στόν ἑλληνικό χῶρο οἱ πρῶτοι ναοί στό ὄνομά της. Τριανταεφτά ναοί τῶν Ἀθηνῶν μέ πρώτη τήν «Παναγία τήν Παντάνασσα» (ἀπό

τόν 8-9 αί.) αφιερώθηκαν στην Παναγία. Ἡ τιμή της ἐνισχύεται μέ τή διάδοση εἰκόνων, πού ἀποδίδονται στόν Εὐαγγελιστή Λουκά (Μεγάλου Σπηλαίου, Σουμελά, Κύκκου στήν Κύπρο). Πολύ νωρίς ἡ Ἀθήνα καί ἡ Κων/πολη ἔκαναν τή Θεοτόκο πολιοῦχο, προστάτη καί βοηθό. Ὁ περίφημος λόγιος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μιχαήλ Χωνιάτης († 1200) σημειώνει: Ὡ Δέσποινα Παρθένε καί Μῆτερ Θεοῦ, πολιοῦχε καί σώτειρα τῶν Ἀθηνῶν!». Σέ ὄλο τό διάστημα τῆς μεταχριστιανικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ σύνδεσμός του μέ τήν Παναγία σφυρηλατήθηκε μέσα στόν πόνο, στίς φυλετικές του δοκιμασίες, στίς περιόδους τῶν ἀναριθμῆτων κινδύνων, πού διέτρεξε καί ἀντιμετώπισε ἡ πατρίδα μας.

Γιά χίλια ὀλόκληρα χρόνια τό Βυζάντιο ἔχει ὡς ἄξονα τή Θεοτόκο. Μέ τή δική της παρουσία πολέμησαν οἱ βυζαντινοί στίς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν τῆς Κων/λεως. Στήν Παναγία τῶν Βλαχερνῶν ψάλλθηκε γιά πρώτη φορά τό ποιητικό ἀριστούργημα τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου. Ὅταν ἔπεσε ἡ Πόλη καί σκλαβώθηκε τό Γένος ὁ ἑλληνικός λαός, βαθύτατα πονεμένος, στήν Παρθένο στήριξε τήν ἐλπίδα του. Μέ τό ἱερό της λάβαρο κηρύχθηκε στήν Ἁγία Λαύρα ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821. Μέ τό ὄραμά της νίκησαν οἱ στρατιῶτες μας στά ἔνδοξα βορειοηπειρωτικά βουνά. Ὅπως γράφει ὁ Ἄγγελος Τερζάκης ὁ ἑλληνικός στρατός ἔβλεπε τίς νύχτες μιά γυναικεία μορφή νά προβαδίζει... Τήν ἀναγνώριζε, τήν ἤξερε ἀπό πάντα... Ἦταν ἡ Μάνα, ἡ Μεγαλόχαρη στόν πόνο καί στή δόξα, ἡ λαβωμένη τῆς Τήνου, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός. Ὅπως γράφουν οἱ πολεμικοί ἀνταποκριτές, ὄλο τό μέτωπο ἦταν μιά ἀπέραντη Ἁγία Τράπεζα, ὅπου σέ μιά γωνιά τοῦ κάθε ἀντίσκηνου ἦταν τοποθετημένη ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Μπροστά της γιά κανδήλα ἕνα κονσερβοκούτι μέ λίγο λάδι καί φυτίλι, πού ἄναβε νύχτα-ἡμέρα. Ἐκεῖ μπροστά οἱ στρατιῶτες γονατιστοί προσευχόνταν ὀλόψυχα γιά τή νίκη τῆς πατρίδος.

Ἀνάμεσα στά πολλά ταχυδρομικά δελτάρια πού κυκλοφοροῦσαν τήν περίοδο τοῦ 1940, ξεχωριστή θέση εἶχαν, αὐτά, τά ὁποῖα ἀντί ἄλλης εἰκονογραφίσεως στό μπροστινό μέρος, εἶχαν τυπωμένη σέ διάφορες μορφές τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ἀπό τίς κάρτες αὐτές τοῦ πολέμου, οἱ ὁποῖες σήμερα ἔχουν διασωθεῖ τόσο ἀπό διάφορους φιλο-

τελιστές όσο και από τους συλλέκτες σπανίων αντικειμένων, διαφαίνεται ότι τόσο οι Έλληνες στρατιώτες, όσο και οι συγγενείς τους έπεδίωκαν να στέλνουν τά μηνύματά τους σέ κάρτ-ποστάλ, πού έφεραν τήν εικόνα τής Θεοτόκου. Αυτό δείχνει ότι στην Κυρά τών Άγγέλων, τή σκέπη του κόσμου «πλατυτέρα νεφέλης», οι στρατιώτες του '40 είχαν στηρίξει τίς έλπίδες τους ότι σύντομα ή μεγάλη ήμέρα τής έθνικης άπελευθέρωσης ήταν πολύ κοντά.

Στή σεπτή και πανακήρατη μορφή της άπευθύνεται ο Μεγάλος Διδάσκαλος του Γένους δεινός ιεροκήρυξ και έμπνευστής του δούλου Γένους 'Ηλίας Μηνιάτης και τήν παρακαλεί μέ δάκρυα γιά τήν άπελευθέρωση τής 'Ελλάδος. Σ' αυτήν προσεύχεται γονατιστός ο Κολοκοτρώνης στό έκκλησιάκι της στό Χρυσοβίτσι, παρακαλώντας της μέ κραυγή γεμάτη πίστη: «Ψύχωσε, Παναγία μου, αυτό τό λαό νά βρεϊ τή λευτεριά του». Αυτόν ίκετεύει ο Μέγας Φώτιος «Θραυσαι τό θράσος τών βαρβάρων». Σ' αυτήν καταφεύγει ο Ευστάθιος Θεσσαλονίκης «ίνα βραβεύη τῷ αυτοκράτορι άριστεύματα πάντοτε βαρβαρικάς έκτρέπουσα φάλαγγας». Είναι συγκλονιστική ή προσευχή του Στρατηγού Μακρυγιάννη πρὸς τή Θεοτόκο γιά τήν έλευθερία τής σκλαβωμένης πατρίδος: «Θεοτόκε, μητέρα του παντός, τό καύχημα τής παρθενίας, τό καύχημα τής άρετῆς και τά πάντα τής αγαθότης, προστρέχομεν οί άμαρτωλοί, οί αδύνατοι, εις τήν ευσπλαγχνίαν τής αγαθότης σου νά λυπηθεις... εκείνους πού 'χυσαν τό αίμα τους κατά τόν όρκον τους, ν' αναστηθει διά τής δυνάμεως του παντοκράτορα ή σκλαβωμένη τους πατρίδα και νά λαμπρυνθει ο σταυρός τής όρθοδοξίας.. νά πρεσβεύεις εις τήν παντοδυναμίαν του... νά μάς ένώσει, νά μάς φωτίσει και νά μάς δώσει εις τό έξῆς πατριωτικά και αγαθά αισθήματα γιά τήν πατρίδα μας και θρησκεία μας, και πίστη καθαρά νά 'χομεν εις τόν παντουργόν μας και εις τήν βασιλείαν του, νά μάς σώσει έδῶ και εις τήν παντοτινή ζωή». 'Η Παναγία είναι ή δύναμη «δι' ἧς έχθροί καταπίπτουσι». 'Η λατρεία μας, γράφει ο πεζογράφος Σπύρος Μελάς, είναι

ύφασμένη μ' αυτή τήν έθνική μας ύπαρξη. Μάς παραστέκει, μάς σκέπει, μάς κραταιώνει, γιατί πιστεύουμε σωστά». Γενικά στην 'Εθνική μας ιστορία ή Παναγία απέβη δύναμη συνοχής του Γένους και πηγή έμπνευσεως του σέ όλους τους έθνικούς άγῶνες.

Ο έλληνικός λαός, γεμάτος ευγνωμοσύνη γιά τίς δωρεές τής 'Υπεραγίας Θεοτόκου, τήν τίμησε μέ ό,τι πολυτιμότερο είχε. Τήν ύμνολόγησε μέ έξαισιες συλλήψεις ποιητικού λόγου. Τήν δοξολόγησε μέ τίς καλύτερες βυζαντινές μουσικές συνθέσεις. Τήν ιστόρησε μέ τίς έκπληκτικότερες συνθέσεις χρωμάτων, μέ έντυπωσιακές ψηφίδες, σκαλισμένο ξύλο, άσήμι, μάλαμα, κηρομαστίχη. Έκατοντάδες τά νεοελληνικά όνόματα τής Παναγίας, πού όφείλονται άλλα στον εικονογραφικό τύπο τών μορφών της και άλλοι σέ τοπικές παραδόσεις ή τοποθεσίες. Δύο φορές ο άείμνηστος άκαδημαϊκός Φαίδων Κουκουλές άσχολήθηκε μέ τή συγκέντρωση και έρμηνεία τους. Πλήθος χωριών, αλλά και βουνών και άκρωτηριών άκόμη φέρουν τό όνομά της.

Έκει όμως όπου ή Παναγία τιμάται όλες τίς ήμέρες του χρόνου είναι τό «περιβόλι» της, τό 'Άγιο Όρος, όπου οί μοναχοί από τή στιγμή πού παίρνουν τό σχήμα μέχρι τήν έκδημία τους προσκυνούν τή χάρη της και ζητούν τή βοήθειά της γιά τή σωτηρία τής ψυχῆς τους, αλλά και τή σωτηρία όλου του κόσμου. Άπαγγέλουν καθημερινά τους χαιρετισμούς στην άκολουθία του άποδείπνου, ένῶ δέν χάνουν τήν ευκαιρία, άκόμη και στίς τρέχουσες καθημερινές τους ένασχολήσεις, νά τους σιγοψέλνουν.

Στά χρόνια μας, παρόλη τήν άσφυκτική πίεση τής τεχνολογίας, από τήν έξωστρέφεια τής ζωῆς και τίς ποικίλες συναισθηματικές άλλοιώσεις πού δημιουργεί ο ευδαιμονισμός, ο έλληνισμός καταφεύγει στή μεσιτεία τής «Σκέπης του κόσμου», τής μητέρας του Θεου και όλου του κόσμου, γιά νά άντλήσει δύναμη, παρηγοριά και έλπίδα. στην Παναγία, πού είναι τό φῶς και ή παράδοση τής άπροσκύνητης Ρωμοσύνης.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΙ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΩΜΑ

Αίμίλιος Δημ. Μαυρουδής

Ἄρχων Νοτάριος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας

Ὁμότιμος Καθηγητῆς Α.Π.Θ.

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Σεβασμιώτατε μητροπολίτα Ἐλευθερουπόλεως, ποιμενάρχα τῆς θεοσώστου καὶ παλαιφάτου ταύτης Μητροπόλεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κύριε Χρυσόστομε,

Θεοφιλέστατε ἐπίσκοπε Τανάγρας, κύριε Ἀπόστολε,

Πανοσιολογιώτατε πρωτοσύγκελλε τῆς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως κύριε Χρυσόστομε,

Αἰδεσιμολογιώτατε π. Ἀθανάσιε, γενικὲ ἀρχιερατικὲ ἐπίτροπε τῆς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως,

Αἰδεσιμολογιώτατε ἐφημέριε τῆς ἐνορίας Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ καὶ Ἁγίου Γεωργίου πρωτοπρεσβύτερε π. Θεοχάρη,

Κυρία βουλευτή, Κύριε δήμαρχε, ἐκλεκτοὶ προσκεκλημμένοι,
ἀγαπητοὶ μου συγχωριανοὶ καὶ συγχωριανές,

Σήμερα, στὸ πλαίσιο τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τὴν ἴδρυση τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ, ὑποδεχόμαστε στὸ ἱστορικὸ χωριὸ μας ἓναν διαπρεπῆ ἱεράρχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν μητροπολίτη Προύσης κύριο Ἰωακείμ.

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Προύσης, ἡ παρουσία σας σήμερα ἐδῶ, στὸ χωριὸ μας, μεταξύ μας, ἀποτελεῖ μεγάλη χαρὰ καὶ τιμὴ γιὰ ἀρκετοὺς λόγους.

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι βρῖσκεσθε σὲ ἓνα χωριὸ μὲ σημαντικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ὅχι μόνον ἐπειδὴ σὲ αὐτὸ ἐντοπίζονται ἴχνη χριστιανικῆς ζωῆς ἀπὸ πολὺ ἔνωρις, ὅπως μαρτυροῦν τὰ ἐρείπια δύο παλαιο-

χριστιανικῶν ναῶν, τοῦ πρώτου στὴν περιοχὴ «Παλαιόκαστρο» (ἢ ἀνασκαφῆ τοῦ ὁποίου δυστυχῶς, μετὰ τὴν πρώτη ἀνίχνευσή του, ἐγκαταλείφθηκε), καὶ τοῦ δεύτερου ἴσως πλησίον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτου, στὴν περιοχὴ Παλιόχωρα, τὸ Καθολικὸ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ χρονολογηθεῖ μᾶλλον στὸ μέσον τοῦ 11ου αἰῶνος. Ἡ Μονὴ τιμήθηκε μὲ σταυροπηγιακὴ ἀξία ἀπὸ πολὺ ἔνωρις, ἀφοῦ σὲ γράμμα τοῦ ἔτους 1473/1474 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Συμεῶν Α΄ τοῦ Τραπεζουντίου καταγράφεται ὡς Σταυροπήγιο, ἐνῶ σὲ γράμμα τοῦ ἔτους 1544 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμία Α΄ ἐπιβεβαιώνεται ἡ πατριαρχικὴ περιωπὴ τοῦ Βρανο-

κάστρου, δηλαδή του Παλαιοχωρίου, τὸ ὁποῖο μαζί με τὴν Κοραμίτσα, δηλαδή τὴν Κορμίτσα, εἶχαν προσηλώσει στὴν Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Εἰκοσιφοινίσσης Πατριάρχες προγενέστεροι τοῦ Ἱερεμία. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ Παλαιοχώρι ἦταν πατριαρχικὸ χωριὸ ἀπὸ ἀρκετὰ παλαιότερους χρόνους.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τοῦ Παλαιοχωρίου ὡς χωρίου ἔχοντος πατριαρχικὴν περιωπὴν, ὅπως σημειώνεται στὸ γράμμα τοῦ Ἱερεμία τοῦ Α΄, καὶ ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ τρία σημαντικότερα χωριά τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας Νικησιάνης, Παλαιοχωρίου καὶ Κοραμίτσας, συνεχίσθηκε ἕως τὸ 1864, ὁπότε βάσει τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ Ἐξαρχία καταργήθηκε καὶ ἐνώθηκε μετὰ τὴν τότε Ἐπισκοπὴ Ἑλευθερουπόλεως.

Πρέπει ὅμως νὰ τονισθεῖ ὅτι καὶ ἡ προμνημονευθεῖσα Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτη, πιθανὸν κατὰ τὸ δεῦτερο μιστὸ τοῦ 14ου αἰῶνα, ἀπώλεσε τὴν αὐτοτέλειά της καὶ παραχωρήθηκε στὴ Μονὴ Εἰκοσιφοινίσσης, ὅπως προκύπτει ἀπὸ σχετικὰ Πατριαρχικὰ γράμματα, ἐνῶ ἡ παντελῆς ἐρήμωσή της εἰκάζεται ὅτι συνέβη «οὐ πολὺ δὲ μετὰ τὸ 1763» (Δαμασκηνὸς Μοσχόπουλος, Ἀ. Παπαδόπουλος Κερμαεύς). Τὸ ἔτος 1835 οἰκοδομήθηκε ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μετὰ δαπάνες τῆς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης, καὶ ἡ μνεία τοῦ ἐδῶ εἶναι σημαντικὴ πρῶτον ἐπειδὴ γιὰ τὴν οἰκοδόμησή του χρησιμοποιήθηκαν ὑλικά ἀπὸ τὴν κατεστραμμένη Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ δεῦτερον ἐπειδὴ ὁ Ναὸς αὐτὸς συνέχισε τὴν σταυροπηγιακὴ ἀξία τῆς Μονῆς, ὕστερα ἀπὸ αἴτηση τῆς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης πρὸς τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο ΣΤ΄, αἴτημα τὸ ὁποῖο ἔγινε ἀποδεκτό. Τὴ σχετικὴ κτη-

τορικὴ ἐπιγραφή, στὴν ὁποία μνημονεύεται ὁ Ναὸς ὡς σταυροπήγιο, καθὼς καὶ ὁ τότε ἡγούμενος τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, ἐξέδωσε ὁ π. Θεοχάρης στὰ Πάγγαια Νέα τὸ 2003.

Αὐτὰ μετὰ συντομία γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τοῦ χωριοῦ μας.

Τὸ Παλαιοχώρι, ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, ἀνήκε στὰ χωριά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαν μικτὸ πληθυσμὸ, δηλαδή τοὺς γηγενεῖς Ἕλληνες καὶ τοὺς ἐπήλυδες Τούρκους. Στὸ τμήμα τοῦ χωριοῦ πρὸς δυσμὰς κατοικοῦσαν οἱ Ἕλληνες, καὶ στὸ ἀνατολικὸ οἱ Τούρκοι· διαχωριστικὸ ὄριο ἀποτελοῦσε ὁ χεῖμαρρος ποῦ διέσχισε τὸ χωριὸ, χωρίζοντας τὰ δύο μέρη του, καὶ ποῦ σήμερα κατὰ τὸ κεντρικὸ τμήμα του ἔχει καλυφθεῖ.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τὸ 1924, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφὴ, ὅταν ἔφυγαν οἱ Τούρκοι, ἐγκαταστάθηκαν ἐδῶ πρόσφυγες ἀπὸ τὶς χαμένες προαιώνιες πατρίδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ νέοι κάτοικοι προέρχονταν ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπως ἀπὸ τὴν κωμόπολη Μιχαλίτσι (οἱ κάτοικοί του ἀποκαλοῦνταν Μιχαλιτζλίδες), ἔδρα καζᾶ τοῦ σαντζακίου τῆς Προύσης, τὸ ὁποῖο ταυτίζεται περίπου μετὰ τὴ βυζαντινὴ Μελιτούπολη (ἡ Μελιτούπολη μαζί μετὰ τὴν κώμη Δοπάδιον εἶχαν συγκροτήσῃ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Δοπαδίου καὶ Μελιτουπόλεως), καὶ ἀνήκε στὴ Μητρόπολη Νικομηδεῖας (καὶ γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα, μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ὀρίων, στὴ Μητρόπολη Νικαίας), ὁμοίως καὶ ἡ Κερμαστή (ἴσως μερικοὶ θυμᾶστε τὸν μπαρμα-Γιάννη τὸν ζαχαροπλάστη, τὸν ἐπιλεγόμενον «σέκετζη», καὶ τὴν πινακίδα τοῦ καταστήματός του «Ἡ ὡραία Κερμαστή»), τὸ χωριὸ Γιαλὶ Τσιφλίκι (τῆς ὑποδιοικήσεως Μουδανιῶν), τὸ χωριὸ Κίντια (οἱ κάτοικοί του

Κιντιανοί) (τῆς ὑποδιοικήσεως Μιχαλιτσίου), τὴν πόλη Σώκια τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄϊδινίου (οἱ κάτοικοί της Σωκιαλήδες). Φυσικὰ στὸ Παλαιοχώρι κατέφυγαν Ἕλληνες διωκόμενοι καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχές, ὅπως ἀπὸ τὸν Πόντο καὶ τὴν Καππαδοκία.

Τελευταίους ἄφησα νὰ μνημονεύσω τοὺς πρόσφυγες οἱ ὅποιοι προέρχονταν ἀπὸ ἓνα σημαντικό χωριὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὸ Πριμικήρι, τὸ ὁποῖο πολιτικὰ ἀνήκε στὴν ὑποδιοίκηση Μιχαλιτσίου, καὶ ἐκκλησιαστικὰ στὴ Μητρόπολη Νικομηδείας, ἂν καὶ οἱ κάτοικοί του, ὅπως ἀκούγα ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο παπποῦ μου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς μητέρας μου, ἦταν περισσότερο συνδεδεμένοι μὲ τὴν Προῦσα (πάντως ὁ καθηγητὴς Βασίλειος Σταυρίδης, μὲ βάση τοὺς σχετικούς καταλόγους τοῦ Πατριαρχείου, τὸ καταγράφει στὴ δικαιοδοσία τοῦ μητροπολίτη Νικομηδείας, στὴν Ἐπισκοπὴ Ἀπολλωνιάδος). Πιθανότατα οἱ συνεχεῖς ἀναφορὲς στὴν

Προῦσα τῶν προσφύγων προγόνων μας, ὀφείλονταν στὸ ὅτι τὸ Πριμικήρι ἀνῆκε στὸ βιλαέτι τῆς Προῦσας. Ὅποτε κατανοεῖτε ὅλοι πόσο σημαντικὴ καὶ τιμητικὴ εἶναι σήμερα ἐδῶ ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Προῦσης.

Τὸ Πριμικήρι ἦταν ἓνα χωριὸ μικτό, εὕρισκόμενο βορειοανατολικά τοῦ Μιχαλιτσίου, στὴν περιοχή τῆς Βιθυνίας. Τὸ χωριὸ ἀνῆκε στὴν ὁμάδα τῶν Πιστικοχωρίων, οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων κατάγονταν ἀπὸ τὴ Μάνη (μεταφέρθηκαν στὴ Μικρὰ Ἀσία κατὰ τὸν 150 ἕως καὶ τὸν 160 αἰῶνα). Ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἑλληνορθόδοξους καὶ ἀπὸ μουσουλμάνους (οἱ κάτοικοί του ἦταν περίπου μισοὶ-μισοί). Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν οἱ κάτοικοι τοῦ Πριμικηρίου διαχωρίστηκαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας.

Συνεχίζεται

Σωφρόνιος

ΑΡΙΘΜ. 146

Ἐν Πρασίῳ (Παγγαίῳ) τῇ 2^α Μαρτίου 1934
Τοῖς Εὐλαβέσι καὶ αἰδεσίμοις πρεσβυτέροις.

Τοῦ ἀναδόχου καὶ τοῦ παρανύμφου τὸ ἀξίωμα -ιδίως τοῦ πρῶτου, βεβαίως-τιμᾶται ἐξόχως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡμῶν. Παρὰ ταῦτα παρατηρεῖται πολλάκις ὅτι «ἀναδέχονται» τὴν εὐθύνην τῆς ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγήσεως ἢ ἀνταλλάσσουν τοὺς δακτυλίους καὶ τὰς στεφάνους πρόσωπα εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ταῦτα οὔτε δι' ἑαυτὰ εἰσὶν εἰς θέσιν νὰ ὑποσχεθῶσι τί. Ἐπειδὴ τοιοῦτον τυγχάνει ἄτοπον, ἀκουσίως δέ, βεβαίως, συντελεῖ εἰς διακωμώδησιν σεπτῶν θεσμῶν, ἀπαγορεύομεν ὑμῖν τούντεῦθεν ῥητῶς ἀπεριφράστως τὸ δέχεσθαι ὡς ἀναδόχους πρόσωπα κάτω τῆς ἡλικίας 18 ἐτῶν. Τοῦτο ἄλλως τε ἐνδείκνυται ἐκ τῆς ἀποφυγῆς δημιουργίας κωλυμάτων γάμου. Διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον μάλιστα λόγον καλὸν ἵνα οἱ ἀνάδοχοι ἐκλέγονται μεταξύ τῶν συγγενῶν. Ἐννοεῖται ἐπίσης ὅτι ἄνθρωποι παρανόμως συζῶντες

ἢ ἐν γένει καταφώρως καὶ σκανδαλωδῶς δημοσίᾳ ἁμαρτάνοντες οὐκ εἰσὶ δεκτοὶ ὡς παρανύμφοι πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὡς ἀνάδοχοι. Οὗτοι θεωροῦνται ἔξω τῆς ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι!

Ὡσαύτως ἀπαγορεύομεν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς βαπτίσεως καὶ τοῦ γάμου ἐν κέντροις δημοσίας διασκεδάσεως. Τόπος εὐλογίας αὐτῶν ἐστὶ ὁ ναὸς - ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὰς ἀλλοδόξους ἀκόμη ἐκκλησίας - μόνον δὲ κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται ἢ τέλεσις αὐτῶν ἐν οἰκίαις. Ἀπολύτως ὅμως ἀπαγορεύεται αὕτη ἐν λέσχαις καὶ καφενεῖοις. Ἐκεῖ μετὰ τὴν εὐλογίαν δύνανται μεταβαίνειν καὶ δεξιοῦσθαι τοῖς προσκεκλημένοις ὡς μὴ δυνάμενοι ἢ μὴ θέλοντες, ἵνα δεξιωθῶσιν αὐτοῖς ἐν τοῖς οἰκήμασιν αὐτῶν.

Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ!

Ἐπιμέλεια:

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Μπένος, Πρωτοσύγκελλος
Χρῆστος Ἀποστολίδης, Φιλολόγος

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΟ

Βυζαντινή Μονή Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτου

*Τοῦ Ἀριστείδη Χρ. Μεντίζη, Δημοσιογράφου –
Ἐρευνητῆ Τοπικῆς Ἱστορίας*

Ὡς «*Πατριαρχικόν Σταυροπήγιον τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καί Τροπαιοφόρου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτου*», ἀναφέρεται στή πατριαρχικά σιγίλια τοῦ 15ου αἰώνα τό μοναδικό ἀρχαιολογικό εὔρημα πού ἦρθε στό φῶς μετά ἀπό συντονισμένη ἀρχαιολογική ἀνασκαφή κατά τή διετία 1995-1996, στό Παλαιοχώρι Παγγαίου. Ὡστόσο λίγοι εἶναι αὐτοί πού ξέρουν τήν ἱστορική ἀξία τοῦ βυζαντινοῦ μοναστηριοῦ, πού σήμερα ἀποτελεῖ ἕναν ἀπό τούς σημαντικούς ἀρχαιολογικούς χώρους στήν περιοχή τοῦ Παγγαίου.

Ἡ πρώτη ἀναφορά τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ μοναστηριοῦ συναντᾶται σέ σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Συμεών Α΄ τοῦ ἔτους 1474, ἐνῶ διευκρινιστικό γιά τή θέση τοῦ συγκροτήματος εἶναι μεταγενέστερο σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Μάξιμου Β΄ τοῦ ἔτους 1477, τό ὁποῖο τό σχετίζει μέ τό «Βρανόκαστρο», πού σώζεται σέ πρόβουνο ἀνατολικά τοῦ Παλαιοχωρίου.

Εἶναι γεγονός ὅτι τό «Βρανόκαστρο» ἀναφέρεται στή πατριαρχικά σιγίλια ὡς δηλωτικό τῆς θέσης τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Λίγα χρόνια ἀργότερα, σέ σιγίλιῶδες γράμμα τῆς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης τοῦ 1544, μνημονεύεται τό μετόχι «Ἁγιος Γεώργιος ἐν τῇ χώρᾳ Βρανόκαστρου». Χρήσιμη μπορεῖ νά χαρακτη-

ριστεῖ ἐπίσης καί ἡ πληροφορία τοῦ ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνοῦ Μοσχόπουλου, πού στή τέλη τοῦ 19ου αἰώνα ἀναφέρει ὅτι ὁ ναός «ἔκειτο κάτωθεν τοῦ Παλαιοχωρίου, ὀλίγον ἄνωθεν τῆς ἀπό Καβάλας εἰς Σέρρας ὁδοῦ, καί συνεχίζει, οὐ πολύ δέ μετά τό 1763 ἠρημώθη παντελῶς καί κατεστράφη».

Ἡ ἀνασκαφική ἔρευνα σέ θέση ὅπου ἡ παράδοση διέσωσε τό τοπωνύμιο «Ἁγιος Γεώργιος» ἀποκάλυψε τά ἐρείπια ἐκτεταμένου μοναστηριακοῦ συγκροτήματος πού ἀποτελεῖται ἀπό τό Καθολικό, περίβολο, τράπεζα φαγητοῦ, κελλιά, πηγάδι καί ἄλλα βοηθητικά κτίρια.

Τό Καθολικό, πού βρίσκεται στό κέντρο σχεδόν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου, εἶναι μεγάλη τρίκλιτη βασιλική μέ σημαντικά ἀρχιτεκτονικά στοιχεῖα. Ἡ τράπεζα φαγητοῦ τοῦ μοναστηριακοῦ συγκροτήματος βρίσκεται στή δυτική πλευρά καί ἦταν διώροφη, μέ τό χῶρο ἐστίασης νά βρίσκεται στόν ὄροφο ἐνῶ τό ἰσόγειο εἶχε καθαρά ἀποθηκευτικό χαρακτήρα. Νότια τῆς τράπεζας καί σέ παρατακτική διάταξη ὑπάρχουν δύο ἀκόμη ὀρθογώνια διαμερίσματα πού χαρακτηρίζονται ὡς «μαγειρεῖον» καί «μαγκιπεῖον» ἀντίστοιχα. Νοτιότερα ὑπάρχει ὁ φοῦρνος τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶναι κτισμένος

μακριά από τὰ κελλιά τῶν μοναχῶν, παρέχοντας ἀσφάλεια σέ περίπτωση πυρκαγιᾶς. Τὰ κελλιά τῶν μοναχῶν διατάσσονται κατὰ μῆκος τῆς νότιας πλευρᾶς τοῦ περιβόλου.

Οἱ ἀλλεπάλληλες οἰκοδομικές φάσεις σέ συνδυασμό μέ τὰ εὐρήματα τῆς ἀνασκαφῆς προϋποθέτουν μεγάλη διάρκεια ζωῆς, τουλάχιστον ἀπό τόν 11ο μέχρι τόν 18ο αἰώνα. Ἕνα σπάνιο εὐρημα πού ἦρθε στό φῶς κατὰ τή διάρκεια τῆς ἀνασκαφῆς, εἶναι ἓνα πέτρινο ἡλιακό ρολοῖ, πού βρέθηκε στό δάπεδο τοῦ ναοῦ. Στό ἡλιακό αὐτό ρολοῖ ὑπάρχει ἐγχάρακτη ἡ ἡμερομηνία 1069.

Τό μοναστηριακό αὐτό συγκρότημα, τό «κείμενον ἐν τῇ χώρᾳ Βρανοκάστρου» ταυτίζεται μέ τό μνημονεύομενο στή πατριαρχικά σιγίλια «Σταυροπήγιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Διασωρίτου». Ἀρχικά κτίστηκε ὡς ἀνεξάρτητη Μονή καί στή συνέχεια περιήλθε μέ πατριαρχική παραχώρηση στή δίκαια τῆς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης μετά ἀπό οικονομική δυσπραγία πού φαίνεται νά γνώρισε στό δεύτερο μισό τοῦ 14ου αἰώνα.

Ἡ ἀνασκαφική αὐτή ἔρευνα ἔφερε στό φῶς ἓνα πολύ σημαντικό γιά τήν περιοχή τοῦ Παγγαίου βυζαντινό μοναστήρι μέ συνεχῆ ζωή ἑπτά αἰώνων τουλάχιστον, καί ἀποτελεῖ τό μοναδικό βυζαντινό μοναστηριακό συγκρότημα, στήν εὐρύτερη περιοχή, πού ἔχει ἀνασκαφεῖ σέ ὅλη του τήν ἔκταση.

Πηγή: Ν. Ζήκος, Χ. Μπακιρτζής «Μονή Ἁγίου Γεωργίου Βρανοκάστρου», ΑΕΜΘ 10Β, 1996

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου Μάγγαλου

Μέ συγκίνηση, κατάνυξη καί ἀμέτρητο πλήθος κόσμου τελέστηκε τὴν Παρασκευὴ 8 Αὐγούστου 2025 ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ αἰοδύμου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου Μάγγαλου στὸν Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Νέας Περάμου, τῆς ἐνορίας πού τόσο ἀγάπησε καί διακόνησε μέχρι τέλους μέ αὐτοθυσία καί πίστη. Ὁ μακαριστός κληρικός ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν Τετάρτη 6 Αὐγούστου σέ ἡλικία μόλις 47 ἐτῶν, ὕστερα ἀπὸ μακρὰ καί ὀδυνηρὴ ἀσθένεια, τὴν ὁποία ὑπέμεινε μέ καρτερία, πίστη καί δοξολογία στὸν Θεό.

Ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης 7 Αὐγούστου, πλῆθος φίλων, συνεργατῶν, κληρικῶν καί ἀπλῶν πιστῶν ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ καί ἀπὸ ἄλλες περιοχές, συνέρρεαν στὸν Ἱερό Ναό τοῦ Ἀγίου Νικολάου Νέας Περάμου, προκειμένου νὰ προσκυνήσουν τὸ σεπτό σκῆνωμα τοῦ ἀγαπητοῦ π. Ἱερωνύμου, νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν καί νὰ προσευχηθοῦν

γιά τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του.

Τὸ ἱερό σκῆνωμα τοῦ μεταστάντος ὑποδέχθηκαν μέ συγκίνηση ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Χρυσόστομος, πλαισιωμένος ἀπὸ κληρικούς τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως καί ἑκατοντάδες πιστούς, οἱ ὁποιοὶ κατέκλυσαν καί αὐτὸν τὸν προαύλιο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἡ ὑποδοχὴ ἦταν κατανυκτικὴ καί γεμάτη σεβασμό, ἐνῶ ἡ ἀτμόσφαιρα φορτισμένη ἀπὸ ἔντονη συγκίνηση. Ἡ σιωπὴ πού ἐπικρατοῦσε μαρτυροῦσε τὴν ἀγάπη καί τὸν σεβασμὸ τοῦ λαοῦ πρὸς ἓναν ἱερέα πού ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του στὸν Χριστὸ καί στοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης τελέστηκε Ἱερά Ἀγρυπνία στὸν κατάμεστο ναό, μέ τὴ συμμετοχὴ ἱερέων ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ἐλευθερουπόλεως καί ἄλλες Ἱερές Μητροπόλεις. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, πιστοὶ παρέμειναν στὸν ναό, συμμετέχοντας στὴν Ἱερά Ἀγρυπνία καί

ἀποδίδοντας τόν τελευταῖο ἀσπασμό. Τό πρῶτῃ τῆς Παρασκευῆς τελέσθηκε Θεία Λειτουργία συλλειτουργούντων ἱερέων καί πνευματικῶν ἀδελφῶν τοῦ μακαριστοῦ, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Στίς 11:00 π.μ. τελέσθηκε ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου, πλαισιωμένου ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τανάγρας κ. Ἀποστόλου, μετά πλειάδος κληρικῶν ἀπό διάφορες Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί σύσσωμου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως μας. Τό παρόν ἔδωσαν ἐπίσης οἱ τοπικές ἀρχές καί ἐκπρόσωποι φορέων τῆς περιοχῆς, τιμώντας τόν ἐκλιπόντα γιά τό πολύπλευρο ποιμαντικό, κοινωνικό καί πνευματικό του ἔργο.

Κατά τή διάρκεια τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Μπένος, μέ συγκίνηση, σεβασμό καί πνευματική εὐγένεια, σκιαγράφησε σέ ἐμπνευσμένο

ἐπικήδειο τή ζωή καί τήν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ π. Ἱερωνύμου.

Στή συνέχεια, τόν λόγο ἔλαβε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος, μέ συγκίνηση καί πατρική ἀγάπη, ἐκφώνησε λόγο θεολογικῆς βάσεως καί ὑπαρξιακοῦ στοχασμοῦ. Εἶπε χαρακτηριστικά, «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς». Κλείνοντας, τόν ἀποχαιρέτησε ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μέ συγκίνηση καί προσευχήθηκε γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του, «ἐν σκηναῖς δικαίων».

Μετά τό πέρας τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας, τό σκήνωμα τοῦ π. Ἱερωνύμου μεταφέρθηκε στή Κηλιά Παγγαίου, τόν τόπο καταγωγῆς του καί τόπο ἀναπαύσεως τῶν γονέων του, ὅπου τελέσθηκε ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡ ταφή μέ τήν παρουσία συγγενῶν, φίλων καί πνευματικῶν τοῦ τέκνων.

Ἐπικήδειος Λόγος Κατὰ τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Μάγγαλου

Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατε, Ἀγαπητοὶ πατέρες, εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Μέ βαθιά συγκίνηση καί καρδιά συντετριμμένη στεκόμαστε σήμερα γύρω ἀπὸ τὸ σεπτὸ σκήνωμα τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Μάγγαλου, γιά νὰ τὸν ἀποχαιρέτησουμε στήν τελευταία του ἔξοδο, καί νὰ τὸν συνοδεύσουμε μέ προσευχὴ καί δάκρυα στὸ αἰώνιο ταξίδι πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος (κατὰ κόσμον Ἐμμανουήλ) γεννήθηκε τὸ ἔτος 1978, στὰ Κηλιά Παγγαίου, γιὸς τοῦ Ματθαίου καί τῆς Ἐλευθερίας Μάγγαλου. Ἦταν τέκνο πολύτεκνης οἰκο-

γένειας μέ ἑπτὰ παιδιά. Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία ἔδειξε ἀγάπη γιά τὴν Ἐκκλησία καί δίψα γιά τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔτος 1997, σὲ ἡλικία μόλις 19 ἐτῶν, ἐκάρη μοναχὸς στήν Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Νικήσιανης, δίνοντας τὸ πρῶτο μεγάλο «ναὶ» στὴ ζωὴ τῆς ἀφιερώσεως. Τὴν ἴδια χρονιά ἔλαβε τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης, ὡς διάκονος.

Ἡ Ἐκκλησία, βλέποντας τὸ ἦθος, τὴν πνευματικότητα καί τὴν καρδιακὴ του διάθεση, τὸν ἀξίωσε νὰ λάβει τὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης, τὴν 17ῃ Μαρτίου 2001, ἀπὸ τὰ τίμια χέρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Εὐδοκίμου.

Ἀμέσως, ἐστάλη νὰ διακονήσει ὡς Ἐφημέριος στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Ἀθανασίου Αὐλῆς, Ἐκεῖ στὴν ἐνορία τῆς Αὐλῆς ὑπηρετήσε με ζῆλο καὶ αὐτοθυσία ἕως τὶς 12 Ἰανουαρίου 2012. Ἀκόμη ἐνθυμούμαστε τὶς ζωηρὲς ἀντιδράσεις τῶν ἐνοριτῶν τῆς Αὐλῆς γιὰ τὴν μετᾶθεσί του.

Τότε, πὺ μὲ προτροπὴ καὶ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, ἀνέλαβε, σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη στιγμή, τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν ἦταν εὐκόλη. Βρῆκε ἕναν ναὸ σὲ ἀσχημη κατάσταση, καὶ μιὰ πολυπληθῆ ἐνορία πὺ ζητοῦσε πνευματικὸ ποιμένα. Ὁμοῦ δὲν ὀπισθοχώρησε ἔχοντας τὴν συνεχῆ βοήθεια καὶ συμπαράσταση τοῦ Σεβασμιώτατου Ποιμενάρχου μας Ἀφιερώθηκε ψυχὴ καὶ σῶματι στὸ ἔργο τῆς ἀποκατάστασης καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησης.

Μὲ θυσιαστικὸ φρόνημα, μὲ πολὺν κόπο καὶ πίστη ἀταλάντευτη, ἀποκατέστησε πλήρως τὸν Ἱερὸ Ναό. Τὸν ὁμόρφυνε! Τὸν ἀνέστησε! Τὸν κατέστησε τόπο προσευχῆς καὶ ἐλπίδας γιὰ τὸν πιστὸ λαό. Δὲν σταμάτησε ἐκεῖ: μὲ αὐτὰπάντη διακόνησε τὶς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς ἐνορίας του, ἔγινε ὁ ἄνθρωπος πὺ τοὺς ἀκούγε προσεκτικά, τοὺς ἐξύψωνε καὶ τοὺς στηρίζε.

Μέσα σὲ λίγα χρόνια, μετέτρεψε τὴν ἐνορία σὲ μιὰ πνευματικὴ κυψέλη – ἕναν τόπο ὅπου ἀνθοῦσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων μποροῦσαν νὰ ξαποστάσουν. Ἦταν προικισμένος μὲ ἀξιόλογα χαρίσματα. Καλὸς λειτουργός, μὲ βαθιὰ εὐλάβεια καὶ ἱεροπρέπεια. Ἀγαποῦσε τὴν ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία, τὴν εὐπρέπεια τοῦ ναοῦ, τὴν τάξη, τὴν καθαριότητα, τὴν αἰσθητικὴ ἁρμονία. Ἦταν φιλόκαλος καὶ φρόντιζε πάντοτε ὅλα νὰ εἶναι εὐπρεπῆ καὶ τακτοποιημένα, ὅπως ἀρμόζει στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Γιὰ ἐκεῖνον, ἡ ὁμορφιά ἦταν ἔκφραση σεβασμοῦ

πρὸς τὸ Ἅγιο.

Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ἔλαβε νέα ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του. Μιὰ ἀποστολὴ βαρεῖα καὶ ὑψηλὴ. Τὴ διακονία τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Καὶ ἀνταποκρίθηκε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς του. Ἐκατοντάδες πιστοί, ἀπλοῖ ἄνθρωποι, πονεμένοι, φορτωμένοι μὲ τὸ βάρος τῆς καθημερινότητας καὶ τῶν ἁμαρτιῶν τους, ἐναπέθεσαν στὸ πετραχήλι του τὴν ψυχὴ τους. Κι ἐκεῖνος, μὲ διάκριση, χωρὶς ἔπαρση, μὲ πατρικὴ ἀγάπη, ἄκουγε, παρηγοροῦσε, καθοδηγοῦσε καὶ συγχωροῦσε. Ἔγινε πατέρας πολλῶν τέκνων πνευματικῶν. Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ἀσθένεια – ξαφνικά, βίαια, μὲ ἐπιμονή – δὲν ἔδειξε ὀργή, οὔτε παράπονο. Τὴν δέχθηκε ὡς

εὐλογία. Καὶ μὲ τὸν τρόπο πὺ ἔζησε, ἔτσι καὶ κοιμήθηκε: ἡσυχᾶ, ταπεινά, προσευχόμενος.

Σὲ λίγο, τὸ σεπτὸ του σκῆνωμα θὰ ὀδηγηθεῖ στὸν τόπο τῆς τελευταίας του κατοικίας, στὸ χωριό του, τὰ ἀγαπημένα Κηπιὰ Παγγαίου, ἐκεῖ ὅπου ἀναπαύονται καὶ οἱ πολυαγαπημένοι του γονεῖς, ἀναμένοντας τὴν κοινὴ Ἀνάσταση πάντων καὶ τὴν αἰώνια ἔνωση μετὰ τῶν Ἁγίων.

Ἀγαπημένε μας πάτερ Ἱερώνυμε, σοῦ ὀφείλουμε ὡς ἐνορία πολλὰ. Σοῦ χρωστοῦμε σεβασμό. Σοῦ ὑποσχόμαστε μνήμη θελερή.

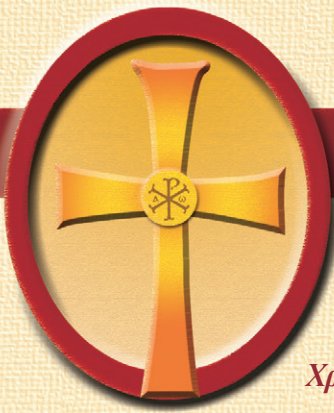
Ἡ Μητρόπολη μας, μὲ πρῶτον τὸν Ἐπίσκοπό μας, σὲ ἀποχαιρετᾷ μὲ τιμὴ καὶ ἀγάπη. Ὁ λαός σου, οἱ ἀγαπημένοι σου συνεργάτες, οἱ ἐνοριῖτες σου, οἱ φίλοι σου ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι σὲ γνώρισαν, σὲ ἀποχαιρετοῦν μὲ δάκρυα καὶ εὐγνωμοσύνη. Οἱ ἀδελφοί σου στὸν ἱερὸ Κλῆρο σὲ συνοδεύουν μὲ προσευχὴ καὶ καύχηση πνευματικῆ.

Καλὴ ἀντάμωση στὸ φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Καλὴ ἀνάπαυση στὸν κόλπο τοῦ Θεοῦ.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, τίμειε λειτουργὲ τοῦ Ὑψίστου.

*Αἰωνία σου ἡ μνήμη,
ἀδελφὲ μᾶς ἐν Κυρίῳ.*

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

*Κατὰ τὸν μῆνα
Ἰούνιο 2025 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.
Χρυσόστομος:*

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 8^ῃ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καὶ προέστη τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς γονυκλισίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν 15^ῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀκροποτάμου, τὴν 29^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν 30^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἐκκλησιάστηκε:

Τὴν 1^ῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτσης, τὴν 9^ῃ εἰς τὸν Κοιμητηριακὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Θεοδώρων Ἐλευθερουπόλεως, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τανάγρας κ. κ. Ἀπόστολος.

Προέστη:

Τὴν 21^ῃ τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ Χριστοῦ Μεντίζη εἰς τὸν Κοιμητηριακὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Παλαιοχωρίου.

Ἐτέλεσε:

Τὴν 29^ῃ τὸν ἁγιασμὸν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀνακαινισμένου Κέντρου Νεότητος Χορτοκοπίου, δωρεὰ τοῦ ἱατροῦ Παναγιώτου Σελβιαρίδη εἰς μὴμνη τῶν γονέων του, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης.

Εὐλόγησε:

Τὴν 29^ῃ εὐγενῶς προσκληθεῖς τὸν γάμον τῶν Φιλόσογλου Ἀθανασίου καὶ Καραμπάση Δεσποίνης εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως.

Πραγματοποίησε:

Τὴν 26^ῃ τὴν τελευταία μνηναία Ἱερατικὴ Σύνοδος τῆς κατηχητικῆς περιόδου 2024-2025 εἰς τὴν

Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου μὲ θέμα: «Ὁ Ζηλωτὴς Κληρικὸς». Τὴν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἀναπτύσσοντας μὲ θεολογικὴ καὶ ποιμαντικὴ εὐαισθησία τὸ θέμα. Ἀρχικῶς, τελέσθηκε θεία λειτουργία εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου π. Χρυσοστόμου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τρισάγιο ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ πατρὸς Φιλίππου, τῆς καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λυδίας μοναχῆς καὶ τῆς μοναχῆς Μακρίνης. Ἀκολούθησε τράπεζα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ποῦ ἐτοίμασαν οἱ μοναχὲς διὰ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τοὺς ἱερεῖς.

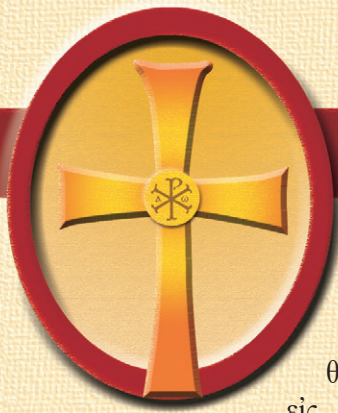
*Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον 2025 ὁ Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:*

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 6^ῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Μελισσοκομείου ὅπου καὶ προέστη τοῦ τριετοῦς μνημοσύνου τοῦ Σαρηγιαννίδη Χρήστου. Τὴν 7^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Κυριακῆς Μεσορόπης, τὴν 13^ῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου, τὴν 17^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης τῶν κατασκηνώσεων Νέας Περάμου, τὴν 20^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλίου Παλαιᾶς Αὐλῆς, τὴν 26^ῃ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Παρασκευῆς Ἐξοχῆς, τὴν 27^ῃ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Χρυσοκάστρου μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τανάγρας κ. κ. Ἀποστόλου.

Χοροστάτησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 11^ῃ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Αὐλῆς, τὴν 16^ῃ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης τῶν κατασκηνώσεων τῆς Νέας Περάμου, τὴν 19^ῃ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Παλαιοχωρίου. Τὴν 21^ῃ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς τῆς Μυροφόρου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τῶν Δωματίων, τὴν 25^ῃ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ πανη-

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

γυρίζοντος Ίεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἐλευθερουπόλεως, τὴν 26^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χρυσοκάστρου.

Ἐυλόγησε:

Τὴν 12^η, εὐγενῶς προσκληθεῖς, τὸν γάμον τῶν Ματσάγκου Στυλιανοῦ καὶ τῆς Τιμοσίδου Κυριακῆς εἰς τὸν καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἐτέλεσε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 13^η τὸν Ἁγιασμὸν εἰς τὶς κατασκηνώσεις «ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ» Νέας Ἡρακλείτισης σὲ μαθητὲς Γυμνασίου καὶ Λυκείου, τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸν Ἁγιασμὸν τοῦ νέου Πολυχώρου ἐκδηλώσεων «Κτῆμα Δροσιά» Ἐλευθερούπολης, τὴν 19^η τὰ θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Νικολάου καὶ Ἁγίας Καλλιόπης εἰς τὴν Παραλιάν τῆς Φωλεᾶς εἰς τὸ κτῆμα «Ἀμπελόες» τῆς οἰκογενείας Νικολάου Τσιώλα, τὴν 31^η Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προκατόχου του Κυροῦ Εὐδοκίμου.

Ἐβάπτισε:

Τὴν 26^η εἰς τὸ βαπτιστήριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτισης τὸν ἐκ Γαλλίας προερχόμενον Baptiste-Thomas Le Nagard εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα «Ὀδυσσεύς», τὴν 27^η εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μελισσοκομείου τὸ πέμπτον τέκνον τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, π. Κοσμᾶ Κυδωνοπούλου, καὶ τῆς πρεσβυτέρας Χρυσῆς Ἰωαννίδου εἰς τὸ ὅποιο ἐδόθη τὸ ὄνομα «Ἡλίας».

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον 2025 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 3^η εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ὁρφανίου, τὴν 6^η εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Πα-

Βάπτιση Ὀδυσσέα

ραλίας Ὁφρυνίου, τὴν 10^η εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μυρτοφύτου, ὅπου καὶ ἐχειροθέτησεν Οἰκονόμον Σταυροφόρον τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κωνσταντῖνον Λουλούδη, τὴν 15^η ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου, τὴν 23^η εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Φανερωμένης μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. κ. Μαξίμου, τὴν 24^η εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀκροβουνίου, τὴν 27^η εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Νέας Ἡρακλείτισης, τὴν 29^η εἰς τὴν πανηγυρίζουσα Ἱεράν Μονὴν Τιμίου Προδρόμου Νικησιάνης, τὴν 31^η εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Παναγίας Παγγαιωτίσσης Χορτοκοπίου.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν 1^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν καὶ Μικρὰν Παράκλησιν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Δερδανελλίων, τὴν 5^η εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν εἰς τὰ Κ.Α.Α.Υ. τῆς Νέας Περάμου, τὴν 10^η εἰς τὴν

Έσπερινός Μεταμορφώσεως ΚΑΑΥ

Άκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτσης, τὴν 14^{ην} εἰς εἰς τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγίας Φανερωμένης Νέας Περάμου, ὅπου ἐνάλησαν τὰ καθιερωμένα

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Νέα Πέραμος

ἤδη Ἐγκώμια τῆς Παναγίας μας, τὴν 17^{ην} εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου, τὴν 22^{ην} εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτσης προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ.κ. Μαξίμου, ὁ ὁποῖος καὶ ὠμίλησε ἐπικαίρως, τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸν μεθεόρτιον ἑσπερινὸν χοροστάτησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τανάγρας κ.κ. Απόστολος. Ἀκολούθησε μεγαλειώδης λιτανεία, ὅπου ἀπὸ ἐξέδρας εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, τὴν 28^{ην} εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ

Ἀπόδοσις ἑορτῆς τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Μεσοτόπου.

Προέστη:

Τὴν 7^{ην} εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ σκηνώματος τοῦ π. Ἱερωνύμου Μαγγάλου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν Τετάρτη 6 Αὐγούστου ἐ. ἔ. σὲ ἡλικία 47 ἐτῶν ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀσθένεια, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου, μετὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας, ὠμίλησας διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ κακοιμημένου καὶ τὴν μεγάλην του προσφορὰ εἰς ἐνορίαν τῆς Νέας Περάμου, τὴν 8^{ην} τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ πατρὸς Ἱερωνύμου μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τανάγρας κ.κ. Ἀποστόλου, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχόντων καὶ πλῆθος λαοῦ ποὺ συνέρευσαν νὰ ἀποχαιρετίσουν τὸν κατὰ πάντα ἄξιον ἀδελφόν μας. Τὸν πατέρα Ἱερώνυμο ἀποχαιρέτησαν μετὰ ἐμπνευσμένους καὶ ἰδιαίτερα συγκινητικούς λόγους τῶν ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας πατὴρ Χρυσόστομος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, τὴν 16^{ην} τοῦ τεσσαρακοθημέρου μνημοσύνου τοῦ Ἰωάννου Ἐλευθεριάδη, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου.

Εὐλόγησε:

Τὴν 30^{ην} εὐγενῶς προσκληθεῖς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης τῶν κατασκηνώσεων τῆς Νέας Περάμου τὸν γάμον τῶν Καλλιπολίτη Στεφάνου καὶ τῆς Πέτκα Αἰκατερίνης.

ΠΑΡΧΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ
ΕΜΠΡΟΣΤΟΛΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ

